

безъ полза! Здраво заключень! Той крие такива хубави нѣща, че свѣтъ да ти се завие! Такава е тя, мама! Всичко, всичко заключва! Хемъ ме кара да ямъ, хемъ крие яденето! О, не мога повече да търпя! Гладень съмъ! Умирамъ отъ гладъ!

Ходя изъ стаята, лутамъ се и наистина ми се плаче! Оставили ме тука самъ-самичъкъ гладень, а тѣ си хо-о-одягъ изъ града!

Сълзи бликватъ отъ очитѣ ми... Гладѣтъ и мжката ме обхващатъ здраво. Азъ заплаквамъ отначало съвсемъ тихо, но малко следъ това заревавамъ съ всичкия си гласъ. Нищо, че никой нѣма да ме чуе — ще плача, защото ме оставиха съвсемъ гладень... защото не мислятъ за мене!

Рева. Лицето ми се облива въ сълзи, мжка издува гърдитѣ ми, а въ глава-та ми грамадна тава, пълна съ опечена пуйка, разни симити, баници, тутманици...

Охъ! Охъ! Ще умра! Нека умра! Нека умра, че да видятъ тѣ, какъ оставятъ детето си гладно.

Тръшвамъ се на кревата си, скривамъ лице въ възглавницата и на воля отпущамъ гласъ!

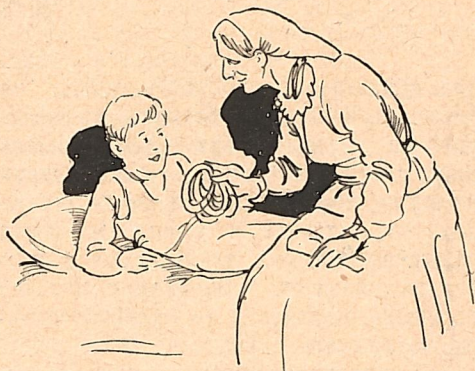
— Охъ, охъ, охъ, Боже, Боженце! — нареждатъ пламналитѣ ми устни.

Малко по малко плачѣтъ затихва. Очитѣ ми се спиратъ върху една точка на тавана. Муха ли е? Ако е муха, защо не се мърда? О, не, не, не! Мърда се! Пълзи! Клепачитѣ ми натежаватъ и все пакъ виждамъ мухата! Мърда се, пълзи ужъ, а не върви по-нататкъ. Все на едно мѣсто стои... На едно мѣс-с-с...

*

— Дочко! Дочко! Ставай! Какво си се унесълъ всредъ бѣлъ день? — чуввамъ азъ гласа на мама.

Събуждамъ се и сѣдамъ. Мама и татко си дошли, изправили се предъ мене и се хилятъ. На ржката ми сж низани четири гевречета, а предъ менъ въ една жълта книга се мждри цѣлъ единъ балъ-суджукъ, пьленъ съ орѣхови ядки. Хвърлихъ се въ полата на мама, омаянъ отъ радостъ, че я виждамъ.

— Ху, дори не погледна гевречетата, — се учуди мама. — Че яжъ де! Азъ ги погледнахъ, отпустнахъ глава на гърдитѣ на мама и отвърнахъ:

— Не съмъ още гладень.

Татко ровѣше съ прѣсти изъ косата ми, и за сега това ми се харесваше повече отъ гевречетата.

Добри Немировъ

БИТОЛЯ

Като цвѣте въ знойно лѣто —
Битоля блести въ лжчи
и поглежда всрѣдъ полето
съсь усмихнати очи.

А край нея се издига
легендарна твърдина —

предпланинската верига
на Червената стена.

На оназъ стена, кждето —
въ дни на гръмъ и боенъ екъ —
нашто знаме бѣ развѣто
и прославно далекъ.

Ненчо Савовъ